

Arrest

nr. 258 850 van 29 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2021 “*waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken*”.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 juni 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische partner A. A. met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning was aangegaan en zij werd op 30 december 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. De familierechtbank van Gent vernietigde op 31 mei 2018 de wettelijke samenwoning, hetgeen werd bevestigd in het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 23 september 2019.

1.3. Verzoekster werd op 4 september 2020 in kennis gesteld van een schrijven met het oog op het socio-economisch onderzoek in het kader van een eventuele intrekking van het verblijfsrecht in toepassing van

artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 1 maart 2021 een beslissing tot intrekking van het verblijf. Verzoekster werd hiervan op 2 maart 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: G.(...)

Voorna(a)m(en): O.(...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende wettelijk samenwonende partner, dhr. A.(...) A.(...)(...), van Belgische nationaliteit. Zij diende daartoe een bijlage 19ter in op 07.06.2016, de F-kaart werd op 30.12.2016 afgeleverd.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een verklaring tot wettelijke samenwoning dd. 16.02.2016 voorgelegd. Deze wettelijke samenwoning werd na onderzoek naar de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon vernietigd gelet zij blijf gaf van van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Alhoewel de verklaring wettelijke samenwoning op zich dus niet vervalst is, blijkt ze wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de verklaring wel degelijk afgelegd en voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien de afgesloten wettelijke samenwoning onrechtmatig werd afgesloten.

Na registratie van de wettelijke samenwoning kwamen elementen aan het licht die alsnog noopten tot een onderzoek. Na grondig onderzoek van de politiediensten en parket werd de wettelijke samenwoning op 31.05.2018 door de Familierechtbank van eerste aanleg te Gent (zaak AR 18/212/A) vernietigd. Betrokkene ging in beroep, maar de vernietiging werd door het Hof van Beroep te Gent bevestigd op 23.09.2019.

In het arrest d.d. 23.09.2019 staat onder meer het volgende te lezen: Artikel 60, eerste lid WIPR bepaalt dat de relatie van samenleven wordt beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied zij voor het eerst is geregistreerd. Het Belgische recht bepaalt bijgevolg o.m. de voorwaarden van de vaststelling van de relatie voor een wettelijke samenwoning die partijen in België wensen aan te gaan, ongeacht de nationaliteit van de betrokkenen (art. 60, tweede lid WIPR). Om na te gaan of een buitenlands geregistreerd partnerschap rechtsgeldig werd aangegaan, moet het recht van dat land worden toegepast (art. 27, §1 WIPR). Er mag bovendien geen sprake zijn van wetsontduiking (art. 18 WIPR) of een strijdigheid met de openbare orde (art. 21 WIPR). Het voormelde maakt dat in casu de Belgische wetgeving van toepassing is, waarna wordt verwezen naar art. 1476bis en 1476quinquies BW.

Het Hof heeft geoordeeld dat de verklaring van wettelijke samenwoning enkel gericht was op het bekomen van het verblijfsrechtelijke voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Het geheel van de elementen en omstandigheden deed het hof beslissen dat de wettelijke samenwoning manifest afgewend is van zijn doel, nl. de realisatie van een gemeenschappelijke huishouding en een maatschappelijke erkenning als 'gezin' of een sociale en economische entiteit, met bijgaande juridische gevolgen.

In mei 2020 werd DVZ op de hoogte gesteld dat er geen cassatieberoep was aangetekend, en voormeld arrest aldus definitief is geworden. Daarop werd op 04.09.2020 een onderzoek opgestart. Immers, om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 04.09.2020 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd een onderzoek opgestart overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid. Dit wetsartikel blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden gelet op de vernietiging van de wettelijke samenwoning en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 is en niet art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42quater, §1, derde lid, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar humanitaire elementen toe te lichten.

Betrokkene legde in het kader van het onderzoek volgende stukken voor:

- Inschrijvingsformulier schooljaar 2016 – 2017 bij Leerpunt voor NT2 – Breakthrough 1, 2, 3 en 4; Inschrijvingsformulier schooljaar 2017 – 2018 bij Leerpunt voor NT2 – Waystage mondeling 1 en schriftelijk 1 en voor Oefenen en leren met ICT Verkort; Inschrijvingsformulier schooljaar 2018 – 2019 bij Leerpunt voor NT2 – Waystage mondeling 2 en schriftelijk 2 en voor Oefenen en leren met ICT Verkort
- Deelcertificaat NT2 Breakthrough 1 dd. 19.01.2017, 2 dd. 06.03.2017, en 3 en 4 dd. 30.06.2017; Deelcertificaat NT2 Waystage mondeling 1 dd. 28.06.2018; Deelcertificaat Informatica- en communicatietechnologie 2 verkort dd. 28.06.2018; Deelcertificaat NT2 Waystage schriftelijk 1 dd. 28.06.2018, Certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 14.01.2019; Deelcertificaat NT2 Waystage mondeling 2 dd. 10.01.2019; Deelcertificaat NT2 Waystage schriftelijk 2 dd. 10.01.2019; Deelcertificaat Oefenen en leren met ICT dd. 10.01.2019
- Attest van Inburgering dd. 30.01.2019
- Opleiding VDAB – PaST Gent 2019 en bijhorend competentierapport dd. 10.07.2019
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur – vrijwillig deeltijds bij Partena dienstencheques VZW dd. 16.07.2019, met ingang op 12.08.2019 en bijhorende loonbrieven
- Attest dd. 24.09.2020 van gynaecoloog A.(...)

In het schrijven dd. 04.09.2020 werd aan betrokkene gevraagd tot aan de eventuele afgifte van de F+ - kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte te stellen van alle relevante wijzigingen van haar situatie. Er werden verder geen documenten meer voorgelegd.

Voor zover betrokkene van oordeel zou zijn dat alsnog, gelet op de wettelijke basis van het op 04.09.2020 opgestarte onderzoek, rekening zou moeten worden gehouden met de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater §4, dient opgemerkt te worden dat niet kan blijken dat betrokkene zelfs dan het verblijfsrecht zou kunnen behouden. Immers, de wettelijke samenwoning werd aangegaan op 16.02.2016. Uit het politieverlag dd. 16.11.2017, waarnaar ook in het vonnis van de Familierechtbank als in het arrest van het Hof van Beroep naar werd verwezen, is gebleken dat betrokkene toen reeds geruime tijd niet meer bij referentiepersoon verbleef. De relatie zou reeds drie maanden een einde hebben genomen, en ook uit buurtonderzoek blijkt dat geen van de burens betrokkene nog zou hebben gezien. Er was dus toen reeds geen sprake meer van een gezinscel. Voor zover er wel degelijk nog sprake was van een loutere samenwoning op het zelfde adres, kan opgemerkt worden dat er dan nog steeds niet noodzakelijkerwijze sprake is van een gezinscel. Het is mogelijk voor meerdere personen om onder één dak te wonen, zonder dat daaruit ipso facto een gezinsleven voortvloeit. Hoewel dergelijks daar een indicatie van zou kunnen uitmaken, dient in casu vastgesteld te worden dat er toenertijd werd verklaard dat de relatie een einde had genomen nadat referentiepersoon had ontdekt dat mevrouw in de prostitutie werkzaam zou zijn, dat betrokkene voor voormelde politievaststellingen klaarblijkelijk reeds op een matras in een andere kamer moest slapen, en persoonlijke spullen in valiezen waren opgeborgen. Referentiepersoon verklaarde daaromtrent “[...] Zij slaapt nog op mijn adres, maar dan in de kamer van mijn kinderen”, zo blijkt uit de dagvaarding in nietigverklaring wettelijk samenwonen van het parket dd. 28.12.2017 (SHU.469/2016 – BW52). Betrokkene voldoet dan ook niet, voor zover enige relatie in het verleden zou moeten worden aangenomen, aan de voorwaarde gestipuleerd in art. 42quater, §4, 1°, er is immers sinds 2017 geen minimum aan relatie meer tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen met referentiepersoon, en bij gebrek aan elementen die zouden kunnen wijzen op een schrijnende situatie, dient opgemerkt te worden dat dus ook de uitzonderingsvoorwaarden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2°, 3° en 4° niet van toepassing zijn. Betrokkene voldoet dus geenszins aan de uitzonderingsvoorwaarden. De bestaansmiddelenvoorwaarde betreft tot slot een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als aan één van de voorwaarden uit art. 42quater, §4, 1° tot en met 4° is voldaan, hetgeen in casu niet het geval is.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (eerste inschrijving in het Rijksregister sedert 07.06.2016) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Dat er inmiddels reeds enkele jaren voorbij zijn gegaan sinds betrokkene in het bezit werd gesteld van de F-kaart kan heden niet worden weerhouden: er werd reeds op 10.11.2016 onderzoek ingesteld gelet op het vermoeden van een schijnsituatie. In 2018 werd de wettelijke samenwoning reeds nietig verklaard door de Familierechtbank van Eerste Aanleg te Gent. Betrokkene stelde hiertegen beroep in, en dat DVZ pas in mei 2020 bericht ontving dat het arrest dd. 23.09.2019 definitief is geworden. Hoewel betrokkene uiteraard het recht heeft om in beroep te gaan en van haar rechtsmiddelen gebruik te maken, maakt dit wel dat zij inmiddels inderdaad enige tijd in het Rijk verblijft. Niettegenstaande kan opgemerkt worden dat zij het grootste deel van haar leven in het land van herkomst heeft gewoond. Er is in het administratieve dossier immers voor het eerst een spoor van betrokkene in december 2013, zelf stelt betrokkene (cfr. interview dd. 16.03.2016) dat zij in 2011 naar België zou zijn gekomen. Hoewel duidelijk dient gesteld te worden dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden, dient bijkomend opgemerkt te worden dat betrokkene dus het grootste deel, met name zeker 23 jaar, van haar leven in Nigeria heeft doorgebracht. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong waar zij de nationaliteit van draagt. Uit het interview blijkt dat betrokkene destijds haar familie heeft achtergelaten om naar België te trekken, hetgeen behoudens bewijs van het tegendeel, betekent dat betrokkene er tot op heden ook haar familie wonen heeft, én waar betrokkene ook contacten mee onderhoudt heeft ruim na haar vertrek uit het land van herkomst, gelet zij in voormeld interview heeft gesteld dat haar ouders op de hoogte waren van de voorgehouden relatie met referentiepersoon. Behoudens bewijs van het tegendeel is het dus redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, en met de cultuur en gebruiken aldaar. Temeer Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkenes raadsman schrijft dat betrokkene nog jong en kerngezond is. Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene een bewijs voor waaruit blijkt dat zij een opleiding volgde via de VDAB – PaST Gent 2019 en werd bijhorend competentierapport dd. 10.07.2019 voorgelegd. Verder legt zij ook een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur – vrijwillig deeltijds bij Partena dienstencheques VZW met ingang op 12.08.2019 en bijhorende loonbrieven. Echter, het volgen van opleidingen met oog op het bekomen van een tewerkstelling, alsook het hebben van een job en daarmee gepaard gaande inkomen is geen afdoende bewijs van een van integratie in die mate dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene is bovendien kerngezond en op economisch actieve leeftijd; zij kan de verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus in feite opgebouwd onder valse voorwendselen. Het Hof van Beroep te Gent heeft zich bovendien hieromtrent ook uitgesproken: “Het gegeven dat betrokkene een opleiding volgde bij de VDAB en sedert 12.08.2019 deeltijds werkt bij vzw Partena Dienstencheques als poetshulp, doet het hof niet anders oordelen. [...]” (cfr. p. 8).

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene volgende stukken voor: inschrijvingsformulier schooljaar 2016 – 2017 bij Leerpunt voor NT2 – Breakthrough 1, 2, 3 en 4; Inschrijvingsformulier schooljaar 2017 – 2018 bij Leerpunt voor NT2 – Waystage mondeling 1 en schriftelijk 1 en voor Oefenen en leren met ICT Verkort; Inschrijvingsformulier schooljaar 2018 – 2019 bij Leerpunt voor NT2 – Waystage mondeling 2 en schriftelijk 2 en voor Oefenen en leren met ICT Verkort; Deelcertificaat NT2 Breakthrough 1 dd. 19.01.2017, 2 dd. 06.03.2017, en 3 en 4 dd. 30.06.2017; Deelcertificaat NT2 Waystage mondeling 1 dd. 28.06.2018; Deelcertificaat Informatica en communicatietechnologie 2 verkort dd. 28.06.2018; Deelcertificaat NT2 Waystage schriftelijk 1 dd. 28.06.2018, Certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 14.01.2019; Deelcertificaat NT2 Waystage mondeling 2 dd. 10.01.2019; Deelcertificaat NT2 Waystage schriftelijk 2 dd. 10.01.2019; Deelcertificaat Oefenen en leren met ICT dd. 10.01.2019; Attest van Inburgering dd. 30.01.2019. Het volgen van het inburgeringstraject (Nederlandse lessen inclusief) is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. De voorgelegde documenten dienaangaande getuigen niet van een dermate integratie in België. Betrokkene heeft enkel het traject afgelegd zoals wettelijk bepaald. Wat betreft de ICT-gerelateerde opleiding (oefenen en leren met ICT) dient bijkomend opgemerkt te worden dat dit algemene kennis betreft die niet enkel, indien aangewend, tot integratie kan leiden in België alleen. Voor wat de gezinssituatie betreft tot slot, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: de verklaring wettelijke

samenwoonst was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat de samenwoonst inmiddels werd vernietigd door de Familierechtbank te Gent op 31.05.2018, een vonnis dat bevestigd werd door het Hof van Beroep te Gent op 23.09.2019. Het arrest is inmiddels definitief geworden. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Inmiddels woont betrokkene op het zelfde adres als de Nigeriaanse onderdaan E.(...) O.(...) (RR: (...)). De raadsman houdt voor dat zij heden een relatie zouden onderhouden, maar hier werd niet het minste bewijs van voorgelegd. Betrokkene legde verder een attest dd. 24.09.2020 voor van gynaecoloog A.(...) waaruit blijkt dat zij zwanger zou zijn en de bevalling voorzien zou zijn op 12.03.2021. Dhr. E.(...) verklaart tot slot dat hij de vader van het ongebooren kind zou zijn. Gelet op de specifieke omstandigheden in het dossier en gelet op het gegeven dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, dient opgemerkt te worden dat er heden geen enkel bewijs voorligt dat betrokkenen enerzijds daadwerkelijk een relatie hebben aangeknoopt, en anderzijds dat zij reeds de nodige stappen zouden ondernomen hebben om het kind ook officieel te erkennen. Een officiële erkenning kan natuurlijk evenzeer postnataal gebeuren, bij de geboorteaangifte of ook erna, maar dat maakt dat er heden geen enkel objectief, verifieerbaar bewijs voorligt dat voormelde wel degelijk de vader van het kind zou zijn, hetgeen in het dossier van betrokkene, waarin tal van ongeloofwaardige verklaringen werden afgelegd in het verleden, toch wel onontbeerlijk is. Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient te worden gesupprimeerd. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"2.1.1.

Dat overeenkomstig artikel 74/20, §2 Vw. de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van een vreemdeling rekening dient gehouden te worden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

Immers, verzoekster verblijft sedert 2011 in België en sinds 2016 is zij in het bezit van een F-kaart.

Dat de bestreden beslissing met betrekking tot de economische integratie van verzoeker opmerkt dat verzoekster inderdaad werkwilgig is en haar economische integratie werd aangetoond, doch deze economische integratie geen afdoende reden zou zijn om geen einde te stellen aan haar frauduleus verkregen verblijfsrecht.

Verzoekster zou ten gevolge van een geveinsde gezinssituatie op frauduleuze wijze een verblijfsrecht hebben bekomen en op frauduleuze wijze toegang hebben verkregen tot de arbeidsmarkt, zodat het laten behouden van een verblijfsrecht omwille van de economische integratie de zaken omkeren zou zijn.

Verzoekster wil benadrukken dat zij – volgens verweerder althans – op frauduleuze wijze een verblijf heeft bekomen, doch zij tijdens deze bijna 5 jaar legaal verblijf al het mogelijk heeft gedaan om zich te integreren in de samenleving en ervoor te zorgen dat zij geen belasting zou vorming voor de samenleving.

Verzoekster heeft dan een beroepsopleiding gevolgd en is heden sedert augustus 2019 vast in dienst bij vzw Partena Dienstencheques als poetshulp, een knelpuntberoep.

Dat het dan ook onredelijk is te stellen dat met deze doorgedreven economische integratie geen rekening moet worden gehouden, temeer daar verzoekster de maatschappij niets kost. Meer zelfs zij is tewerkgesteld in een knelpuntberoep.

De motivering van verweerder is terzake dan ook onredelijk.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing verder opmerkt dat de documenten welke verzoeker voorlegt betreffende haar kennis van de Nederlandse taal, het volgen van lessen Nederlands cursus "Oefenen en leren met ICT, en een inburgeringscursus, er enkel op zouden duiden dat verzoekster een gebruikelijk parcours volgde en dit haar reële integratie in de Belgische samenleving niet zou aantonen.

Hierbij haalt verweerder tevens aan dat zich inburgeren een verplichting is.

De bereidwilligheid van verzoekster om een inburgeringscursus te volgen, het feit dat zij diverse cursussen Nederlands, een ICT-gerelateerde en een beroepsopleiding heeft gevolgd en haar tewerkstelling tonen dan ook wel degelijk haar reële integratie in de samenleving aan.

Dat het dan ook onredelijk is om te stellen dat het feit dat verzoekster een inburgeringscursus, Nederlandse lessen, een ICT-gerelateerde en een beroepsopleiding volgde, in combinatie met haar jarenlange tewerkstelling, geen bewijs zou zijn van haar reële integratie in de samenleving.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoekster zich in haar middel steunt op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat zij de motieven kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Zij bedoelt met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt daarom vanuit dit oogpunt onderzocht (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten. (...)."

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen toelicht, vormt deze wetsbepaling de omzetting van het algemeen rechtsbeginsel *"fraus omnia corrumpit"*, en biedt deze de mogelijkheid om elk recht of elke machtiging ten allen tijde in te trekken indien deze op bedrieglijke wijze werden verkregen.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 december 2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart op basis van gezinshereniging met haar Belgische 'partner' A. A. Tevens blijkt dat de wettelijke samenwoning, die verzoekster op 16 februari 2016 aanging met dhr. A. A., op 31 mei 2018 door de familierechtbank van Gent werd vernietigd. Deze vernietiging werd bevestigd in het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 23 september 2019 omdat de wettelijke samenwoning enkel gericht was op het bekomen van het verblijfsrechtelijke voordeel dat verbonden is aan de staat van wettelijke samenwoning. De verwerende partij werd in mei 2020 geïnformeerd over het definitief karakter van de uitspraak van het Hof van Beroep en startte op 4 september 2020 een onderzoek op naar de elementen, bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, waarbij verzoekster op de hoogte werd gebracht van het voornemen van de gemachtigde van de staatssecretaris om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht. Zoals in de beslissing wordt aangegeven, werd in het schrijven van 4 september 2020 de verkeerde rechtsgrond gehanteerd, maar stemmen de elementen uit artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, dat verkeerdelijk werd vermeld, overeen met deze uit artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

2.9. In haar middel betwist verzoekster nergens dat er sinds 2017 geen minimum aan relatie bestaat met haar Belgische partner en dat zij destijds een schijnsamenwoning was aangegaan om haar verblijfsrecht te verkrijgen. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat verzoeksters verblijfsrecht op valse voorwendselen berustte, waardoor het verblijfsrecht in toepassing van voormeld artikel 74/20, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kon worden ingetrokken.

2.10. Verzoekster betoogt voorts in haar eerste middel dat het onderzoek naar de elementen uit artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet op een onredelijke en onzorgvuldige manier werd gevoerd. Zij wijst op haar socio-economische integratie gedurende de vijf jaren van haar verblijf en haar tewerkstelling als poetshulp. Volgens verzoekster tonen het volgen van opleidingen Nederlands en ICT een reële integratie in de samenleving aan. Zij acht het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt onredelijk.

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek volgende stukken overmaakte aan de gemachtigde van de staatssecretaris: inschrijvingsformulieren leerpunt en deelcertificaten van cursussen NT2 en ICT van de schooljaren 2016-2017, 2017-2018 en 2018-2019, een inburgeringsattest van 30 januari 2019, de VDAB-opleiding poetsen, een deeltijdse arbeidsovereenkomst bij vzw *Partena Dienstencheques* van 16 juli 2019 en loonfiches voor de periode 1 juli 2019 tot 30 september 2020, een zwangerschapsattest van dr. P. A. van 24 september 2020 en een ongedateerde handgeschreven verklaring van dhr. E. O. waarin deze bevestigt dat hij de vader is *"van het ongeboorne kind"*.

2.12. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing met betrekking tot de duur van verzoeksters verblijf in België dat *"deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Dat er inmiddels reeds enkele jaren voorbij zijn gegaan sinds betrokkene in het bezit werd gesteld van de F-kaart kan heden niet worden weerhouden: er werd reeds op 10.11.2016 onderzoek ingesteld gelet op het vermoeden van een schijnsituatie. In 2018 werd de wettelijke samenwoning reeds nietig verklaard door de Familierechtbank van Eerste Aanleg te Gent. Betrokkene stelde hiertegen beroep in, en dat DVZ pas in mei 2020 bericht ontving dat het arrest dd. 23.09.2019 definitief is geworden. Hoewel betrokkene uiteraard het recht heeft om in beroep te gaan en van haar rechtsmiddelen gebruik te maken, maakt dit wel dat zij inmiddels inderdaad enige tijd in het Rijk verblijft. Niettegenstaande kan opgemerkt worden dat zij het grootste deel van haar leven in het land van herkomst heeft gewoond. Er is in het administratieve dossier immers voor het eerst een spoor van betrokkene in december 2013, zelf stelt betrokkene (cfr. interview dd. 16.03.2016) dat zij in 2011 naar België zou zijn gekomen. Hoewel duidelijk dient gesteld te worden dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden, dient bijkomend opgemerkt te worden dat betrokkene dus het grootste deel, met name zeker 23 jaar, van haar leven in Nigeria heeft doorgebracht."*

Met betrekking tot de familiale en socio-culturele banden met haar land van herkomst wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong waar zij de nationaliteit van draagt. Uit het interview blijkt dat betrokkene destijds haar familie heeft achtergelaten om naar België te trekken, hetgeen behoudens bewijs van het tegendeel, betekent dat betrokkene er tot op heden ook haar familie wonen heeft, én waar betrokkene ook contacten mee onderhouden heeft ruim na haar vertrek uit het land van herkomst, gelet zij in voormeld interview heeft gesteld dat haar ouders op de hoogte waren van de voorgehouden relatie met referentiepersoon. Behoudens bewijs van het tegendeel is het dus redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, en met de cultuur en gebruiken aldaar. Temeer Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkenes raadsman schrijft dat betrokkene nog jong en kerngezond is.”*

Inzake haar socio-economische integratie in België, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene een bewijs voor waaruit blijkt dat zij een opleiding volgde via de VDAB – PaST Gent 2019 en werd bijhorend competentierapport dd. 10.07.2019 voorgelegd. Verder legt zij ook een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur – vrijwillig deeltijds bij Partena dienstencheques VZW met ingang op 12.08.2019 en bijhorende loonbrieven. Echter, het volgen van opleidingen met oog op het bekomen van een tewerkstelling, alsook het hebben van een job en daarmee gepaard gaande inkomen is geen afdoende bewijs van een van integratie in die mate dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene is bovendien kerngezond en op economisch actieve leeftijd; zij kan de verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus in feite opgebouwd onder valse voorwendselen. Het Hof van Beroep te Gent heeft zich bovendien hieromtrent ook uitgesproken: “Het gegeven dat betrokkene een opleiding volgde bij de VDAB en sedert 12.08.2019 deeltijds werkt bij vzw Partena Dienstencheques als poetshulp, doet het hof niet anders oordelen. [...]” (cfr. p. 8). Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene volgende stukken voor: inschrijvingsformulier schooljaar 2016 – 2017 bij Leerpunt voor NT2 – Breakthrough 1, 2, 3 en 4; Inschrijvingsformulier schooljaar 2017 – 2018 bij Leerpunt voor NT2 – Waystage mondeling 1 en schriftelijk 1 en voor Oefenen en leren met ICT Verkort; Inschrijvingsformulier schooljaar 2018 – 2019 bij Leerpunt voor NT2 – Waystage mondeling 2 en schriftelijk 2 en voor Oefenen en leren met ICT Verkort; Deelcertificaat NT2 Breakthrough 1 dd. 19.01.2017, 2 dd. 06.03.2017, en 3 en 4 dd. 30.06.2017; Deelcertificaat NT2 Waystage mondeling 1 dd. 28.06.2018; Deelcertificaat Informatica en communicatietechnologie 2 verkort dd. 28.06.2018; Deelcertificaat NT2 Waystage schriftelijk 1 dd. 28.06.2018, Certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 14.01.2019; Deelcertificaat NT2 Waystage mondeling 2 dd. 10.01.2019; Deelcertificaat NT2 Waystage schriftelijk 2 dd. 10.01.2019; Deelcertificaat Oefenen en leren met ICT dd. 10.01.2019; Attest van Inburgering dd. 30.01.2019. Het volgen van het inburgeringstraject (Nederlandse lessen inclusief) is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. De voorgelegde documenten dienaangaande getuigen niet van een dermate integratie in België. Betrokkene heeft enkel het traject afgelegd zoals wettelijk bepaald. Wat betreft de ICT-gerelateerde opleiding (oefenen en leren met ICT) dient bijkomend opgemerkt te worden dat dit algemene kennis betreft die niet enkel, indien aangewend, tot integratie kan leiden in België alleen.”*

Wat de hechtheid van haar gezinsband betreft, dringt zich de vaststelling op dat de oorspronkelijke relatie van verzoekster achterhaald is en dat zij zich thans beroept op een relatie met dhr. E., die ook de vader zou zijn van haar ongebooren kind, terwijl hiervan volgens de gemachtigde van de staatssecretaris geen deugdelijk begin van bewijs van bestaat. De motieven van de beslissing stellen hierover het volgende:

“Voor wat de gezinssituatie betreft tot slot, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: de verklaring wettelijke samenwoning was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat de samenwoning inmiddels werd vernietigd door de Familierechtbank te Gent op 31.05.2018, een vonnis dat bevestigd werd door het Hof van Beroep te Gent op 23.09.2019. Het arrest is inmiddels definitief geworden. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie

is dan ook achterhaald. Inmiddels woont betrokkene op het zelfde adres als de Nigeriaanse onderdaan E.(...) O.(...) (RR: (...)). De raadsman houdt voor dat zij heden een relatie zouden onderhouden, maar hier werd niet het minste bewijs van voorgelegd. Betrokkene legde verder een attest dd. 24.09.2020 voor van gynaecoloog A.(...) waaruit blijkt dat zij zwanger zou zijn en de bevalling voorzien zou zijn op 12.03.2021. Dhr. E.(...) verklaart tot slot dat hij de vader van het ongeborn kind zou zijn. Gelet op de specifieke omstandigheden in het dossier en gelet op het gegeven dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, dient opgemerkt te worden dat er heden geen enkel bewijs voorligt dat betrokkenen enerzijds daadwerkelijk een relatie hebben aangeknoopt, en anderzijds dat zij reeds de nodige stappen zouden ondernomen hebben om het kind ook officieel te erkennen. Een officiële erkenning kan natuurlijk evenzeer postnataal gebeuren, bij de geboorteaangifte of ook erna, maar dat maakt dat er heden geen enkel objectief, verifieerbaar bewijs voorligt dat voormelde wel degelijk de vader van het kind zou zijn, hetgeen in het dossier van betrokkene, waarin tal van ongeloofwaardige verklaringen werden afgelegd in het verleden, toch wel onontbeerlijk is.”

2.13. In weerwil van verzoeksters beweringen in haar middel, werd in de beslissing wel degelijk rekening gehouden met haar economische integratie. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins onredelijk te werk door te stellen dat het volgen van (verplichte) taallessen en een beroepsopleiding, de tewerkstelling en het verwerven van een inkomen “geen afdoende bewijs van een van integratie in die mate dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden”. In de beslissing wordt de realiteit van haar integratie niet in twijfel getrokken, maar wel het uitzonderlijke karakter ervan. Verzoekster toont niet aan dat haar integratie dermate uitzonderlijk is dat zij haar verblijfsrecht, dat op kennelijk frauduleuze wijze werd verkregen, alsnog zou kunnen behouden omdat zij blij zou geven van een uitzonderlijke graad van integratie of bijzondere familiale bindingen in België.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Dat de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Dat verzoekster ondertussen is bevallen van haar zoontje. Dat zij samenwoont met de heer O.(...) E.(...), die de vader is van haar kind en verblijfsrecht in België heeft. Een procedure tot erkenning door de heer O.(...) E.(...) van zijn kind is hangende (cf. stuk 1).

Dat het kind van verzoekster echter inzake geen enkele fout treft en ten aanzien van hem dan ook gehandeld dient te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en zijn belang dient te primeren.

Dat het in het belang is van het kind van verzoekster dat hij verder in België kan verblijven bij zijn beide ouders.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”

2.16. De Raad merkt op dat de artikelen 3 en 5 van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een

directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2.707 (c)).

2.17. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Verzoekster stelt in haar middel dat zij ondertussen bevallen is van haar zoontje en voegt dienaangaande de geboorteaangifte en een stuk betreffende het uitstel van het acteren van de vaderlijke erkenning toe aan haar verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 2). De Raad merkt op dat de geboorte van het kind dateert van na de bestreden beslissing en de gemachtigde van de staatssecretaris daarmee dus onmogelijk rekening kon houden. Bovendien werd in de beslissing betreffende de zwangerschap van verzoekster het volgende gesteld: *“Betrokkene legde verder een attest dd. 24.09.2020 voor van gynaecoloog A.(...) waaruit blijkt dat zij zwanger zou zijn en de bevalling voorzien zou zijn op 12.03.2021. Dhr. E.(...) verklaart tot slot dat hij de vader van het ongeborn kind zou zijn. Gelet op de specifieke omstandigheden in het dossier en gelet op het gegeven dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, dient opgemerkt te worden dat er heden geen enkel bewijs voorligt dat betrokkenen enerzijds daadwerkelijk een relatie hebben aangeknoopt, en anderzijds dat zij reeds de nodige stappen zouden ondernomen hebben om het kind ook officieel te erkennen. Een officiële erkenning kan natuurlijk evenzeer postnataal gebeuren, bij de geboorteaangifte of ook erna, maar dat maakt dat er heden geen enkel objectief, verifieerbaar bewijs voorligt dat voormelde wel degelijk de vader van het kind zou zijn, hetgeen in het dossier van betrokkene, waarin tal van ongeloofwaardige verklaringen werden afgelegd in het verleden, toch wel onontbeerlijk is.”*

2.18. In haar middel betoogt verzoekster dat het in het belang van het kind is dat het verder in België kan blijven bij zijn beide ouders. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, zodat het kind in beginsel met zijn moeder in België kan blijven en er geen sprake lijkt te zijn van een schending van het hoger belang van het kind. Daarnaast dient te worden aangestipt dat er geen enkel bewijs voorligt van het vaderschap van dhr. O. E. behoudens zijn eigen handgeschreven verklaring. Aangezien er nog geen uitsluitel is over de erkenningsprocedure, kan het thans pasgeboren kind (juridisch) nog niet worden beschouwd als zijn afstammeling.

2.19. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3 en/of 5 van het IVRK, noch van artikel 24 van het Handvest.

Het tweede middel is, voor zover de erin vermelde bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

2.20. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“2.3.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt

op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat verzoekster samenwoont met de heer O.(...) E.(...) en hun kind, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

2.3.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Aangezien de nietigverklaring van de wettelijke samenwoning van verzoekster terugwerkende kracht heeft, wordt het verblijfsrecht geacht nooit te hebben bestaan en dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster verblijft reeds jarenlang in België en door verweerder wordt de economische integratie van verzoekster erkend.

Dat door verweerder evenwel geenszins rekening wordt gehouden met het feit dat zij samen met de heer O.(...) E.(...), die duurzaam verblijfsrecht heeft in België een kind heeft.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.3.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §

54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster in België waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, met name verzoeksters relatie en samenwonen met de heer O.(...) E.(...) en hun in België geboren zoontje, waarvan de heer O.(...) E.(...) aangifte heeft gedaan tot erkenning (cf. stuk 2).

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig voorafgaand onderzoek heeft gedaan, rekening heeft gehouden met alle feiten en vervolgens is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar levenspartner en hun kind) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.21. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan

de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

2.22. Verzoekster houdt in haar derde middel een theoretische uiteenzetting over het recht op privé- en gezinsleven en wijst met betrekking tot haar privéleven op haar jarenlange verblijf en integratie in België.

2.23. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat het beschermenswaardig karakter van dit privéleven in twijfel wordt getrokken omdat opleiding, tewerkstelling en het verwerven van een inkomen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Wat haar gezinsleven betreft met dhr. O. E., dringt zich de vaststelling op dat er geen concreet bewijs voorligt van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven in België. Daarenboven blijkt dat dit gezinsleven werd ontwikkeld in een uiterst precaire verblijfssituatie, hetgeen het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM ernstig in het gedrang brengt.

Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN